

lyse, i hvilket omfang narkomaner formodes at begå berigelseskriminalitet til dækning af udgifterne ved forbruget af narkotika, oplyste ministeren, at: »Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra rigspolitichefen, som har oplyst, at erfaringerne fra det almindelige politimæssige arbejde blandt kriminelle narkotikamisbrugere længe har vist, at der er en klar sammenhæng mellem narkotikamisbrug og anden kriminalitet, herunder specielt berigelseskriminalitet (tyveri, røveri m.v.). Berigelseskriminaliteten begås da typisk af stofmisbrugere, der skal finansiere et narkotikaforbrug.

Justitsministeriet kan i øvrigt oplyse, at politiet ikke fører statistik over, i hvilket omfang den registrerede berigelseskriminalitet er begået af narkotikamisbrugere, ligesom der kun i meget begrænset omfang er foretaget systematiske undersøgelser af forbindelsen mellem berigelseskriminalitet og forbrug af narkotika.

Der har således kun lejlighedsvis været foretaget undersøgelser i enkelte politikredse, hvor man har søgt at belyse, hvor stor en procentdel af f.eks. den i politikredsen begåede berigelseskriminalitet der kan antages at hidrøre fra narkotikamisbrugere.«

Det kan fastslås, at narkotikabrug er et individuelt anliggende. Det er et groft misbrug af sproget at hævde, at Danmark har et narkotikaproblem. »Danmark« indtager ikke og kan ikke indtage narkotika. Det, man kan sige, er derimod, at en mængde af borgere i Danmark bruger narkotika, og at dette forbrug i en vis udstrækning fører til skade på dem selv og andre. Det, der er tale om, er omfattende narkotikarelaterede onder på samfundsmæssigt plan, som vi fortsat behandler som et enkelt problem.

Det mest fremtrædende problem er de kriminelle forhold, der kan forbindes med distributionen af narkotika og betalingen for det personlige forbrug. Den organiserede bandekriminalitet, man så i forbudstidens USA, var – sammenlignet med dagens kriminalitet – ydersk sporadisk. Og i dag bliver alkohol distribueret vidt og bredt desuagtet, at alkoholforbrug tydeligt medfører langt mere aggressiv adfærd end narkotikaforbrug (de fleste narkotiske stoffer hæmmer rent faktisk de aggressive tendenser).

Men kampen for at få narkotika og især den enorme profit, der er forbundet med salget af narkotika – to problemer, der gives grobund af lovgivningen – resulterer i hundredtusindvis af forbrydelser rettet mod individer og privat ejendom. Der er tale om forbrydelser rettet mod almindelige mennesker, der ikke på nogen måde er involveret i narkotikaforhold. Dette er i det mindste et virkeligt problem i den forstand, at der kan rettes op på situationen. Det er blevet anslået,

at ved en legalisering af narkotika vil kriminaliteten falde med op til 75 pct.

Det er uheldigt, at når talen falder på illegal narkotika, forestiller man sig ondsksfulde mennesker, kriminelle, voldsmænd, etc. Det er nødvendigt at tænke på forbrugerne af narkotika som ulykkelige og hårdt ramte individer.

Så godt som alle ved, at narkotikaforbrug både er dyrt og svækkende – en trussel mod éns helbred, jobudsigter og familierelationer. Måske er der et par ganske enkelte, der begynder at bruge narkotika i den fejlagtige overbevisning, at det er en harmløs adspredelse, som man kan holde op med når som helst, men det må i alle tilfælde være en forsvindende lille minoritet. Den typiske stofmisbruger begynder og fortsætter med sit forbrug vel vidende, at de langsigtede konsekvenser af narkotikaforbruget vil være negative.

Gennem det meste af historien har narkotika været lovlige rusmidler, men forbruget har været minimalt. De seneste år har man fra det offentliges side, dvs. politiet, intensiveret indsatsen mod narkotika. Det har i første omgang set ud som en succes. Men kun set ud som. Antallet af sigtede og domfældte personer i direkte forbindelse med narkotika er steget de sidste år. Antallet og omfanget af beslaglæggelser er steget. Udgifterne til politiets indsats er steget.

Alligevel afviser politiet at oplyse, hvad de faktiske omkostninger er ved narkotikabekæmpelsen i politiets regi. Det sker på baggrund af henvisninger til, at der ingen opgørelse findes på området særskilt. Det skal sammenholdes med, at man i »gebyrsagen«, præcist kunne beregne, hvad nummerpladekontrol, kørekortkontrol og pasudstedelse medfører af omkostninger.

I spørgsmål nr. S 1250 (folketingsåret 1992-93) til justitsministeren blev ministeren bedt om at give en oversigt over de ressourcer, blandt andet økonomisk og mandskabsmæssigt, der kunne frigøres ved en eventuel legalisering/afkriminalisering af køb, salg og brug af hash i Danmark.

Svaret viste, at forskning på området i allerhøjeste grad er nødvendig: »...ud fra umiddelbart foreliggende oplysninger er det ikke muligt at give en oversigt over de ressourcer, der på landsbasis anvendes til bekæmpelse af narkotikakriminalitet. Dette skyldes bl.a., at denne arbejdsopgave ofte indgår som et led i den samlede kriminalitetsbekæmpelse og i politiets øvrige opgaver.

En betydelig del af de registrerede lovovertrædelser, der vedrører handel med og besiddelse af hash, konstateres af politiet i forbindelse med efterforskning af andre lovovertrædelser og i forbindelse med politiets almindelige patruljering.